

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie

EN TEN
TULIPÁN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: Hickory Dickory Dock
preložila Diana Ghaniová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii je použitý citát z diela Lewisa Carrolla *Alica v krajine zázrakov*
(preklad Juraj Vojtek a Viera Vojtková, Slovart 2010).

Hickory Dickory Dock Copyright © 1955 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *En ten tulipán* © 2021 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are
registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2318-4

*En ten tulipán,
na moste je starý pán
a pod mostom
ryba s chvostom,
chytajte ju,
bude hosťom.*

1

Hercule Poirot sa zamračil.

„Slečna Lemonová,“ ozval sa.

„Áno, pán Poirot?“

„V tomto liste sú tri chyby.“

V hlase mu zaznieval neveriacky tón. Slečna Lemonová, nepekná, ale schopná žena, nikdy nerobila chyby. Nikdy nebývala chorá, unavená, rozrušená ani nepresná. Z praktického hľadiska vlastne vôbec nebola žena, ale stroj. Dokonalá sekretárka. Vždy všetko vedela a zakaždým si poradila. Celý život Hercula Poirota spravovala tak, aby aj on fungoval ako stroj. Hercule Poirot sa už roky riadil heslom „poriadok a systém“ a vďaka svojmu dokonalému sluhovi Georgeovi a dokonalej sekretárke slečne Lemonovej dokázal toto heslo vniesť do svojho života. Odkedy sa okrem okrúhlych lievancov piekli aj štvorcové, nemal sa na čo sťažovať.

A predsa dnes ráno slečna Lemonová urobila tri chyby pri prepise celkom jednoduchého listu a navyše si ich vôbec nevšimla. Zem sa asi prestala krútiť!

Hercule Poirot jej podal chybný dokument. Nehneval sa, ale bol zaskočený. Také niečo sa nikdy nemalo stať – a predsa sa stalo!

Slečna Lemonová vzala list do rúk a zadívala sa naň. Poirot prvý raz v živote videl, ako sa červena. Tvárou sa jej až po kolenky prešedivených vlasov rozlievala nepekná farba.

„Ach jaj,“ zahabkala. „Neviem, prečo... teda viem. Môže za to moja sestra.“

„Vaša sestra?“

Poirot utrpel ďalší šok. Nikdy by si nepomyslel, že slečna Lemonová má sestru. Alebo – keď už sme pri tom – otca, matku a starých rodičov. Slečna Lemonová bola ako stroj – ako presný prístroj. Predstava, že by mohla mať vzťahy, obavy alebo rodinné problémy, bola absurdná. Bolo o nej známe, že keď nie je v práci, celou dušou aj mysľou sa venuje zdokonaľovaniu nového kartotékového systému, ktorý si dá patentovať, aby niesol jej meno.

„Vaša sestra?“ zopakoval Hercule Poirot s náznakom nedôvery v hlase.

Slečna Lemonová rázne prikývla.

„Áno,“ prisvedčila. „Zrejme som ju pred vami nikdy nespomenula. Skoro celý život strávila v Singapore. Jej manžel tam pracoval v gumárenskom priemysle.“

Hercule Poirot chápano prikývol. Zdalo sa mu primerané, že sestra slečny Lemonovej strávila väčšinu života v Singapore. Presne na to slúžili miesta ako Singapur. Sestry žien ako slečna Lemonová sa vydávali do Singapuru, aby sa slečny Lemonové tohto sveta mohli s výkonnosťou stroja venovať záležitostiam svojich zamestnávateľov (a vo voľnom čase, pravdaže, aj vylepšovaniu kartotékových systémov).

„Rozumiem,“ povedal. „Pokračujte.“

Slečna Lemonová sa rozhovorila.

„Pred štyrmi rokmi ovdovela. Nemá deti. Podarilo sa mi zohnať pre ňu pekný bytík s rozumným nájomným...“

(Slečne Lemonovej sa, pochopiteľne, podarila aj táto takmer nemožná vec.)

„Je dosť zámožná – nemá síce toľko peňazí ako predtým, ale nie je náročná, a ak nebude míňať priveľa, bude mať vždy dosť na pohodlný život.“

Slečna Lemonová sa odmlčala, a potom pokračovala: „Pravde však bola osamelá. Nikdy nežila v Anglicku, takže tu nemá žiadnych priateľov ani známych. Je prirodzené, že sa nudila. V každom prípade, zhruba pred polrokom mi povedala, že má v úmysle prijať to miesto.“

„Aké miesto?“

„Miesto správkynke alebo domácej v študentskom penzióne. Penzión patrí žene gréckeho pôvodu, ktorá potrebovala, aby ho spravoval niekto iný, kto by sa staral o jedlo a dozeral na hladký chod celého zariadenia. Ide o priestranný staromódny dom na Hickory Road. Možno viete, kde je to.“ Poirot nevedel. „Kedysi to bola vychytená štvrť, všetko solídne stavby. Moja sestra mala dostať pekný bytík s obývačkou, spálňou, vlastnou kúpeľnou a maličkou kuchynkou...“ Slečna Lemonová stíchla.

Poirot povzbudzujúco zahmkal. Zatiaľ to nevyzeralo na katastrofický príbeh.

„Sama som si tým nebola celkom istá, ale chápala som sestrine argumenty. Nikdy nepatrila medzi ľudí, čo sedia celý deň so založenými rukami. Je praktická, všetko vie šikovne zorganizovať – a, samozrejme, niežeby chcela vložiť do penziónu nejaké peniaze. Len sa tam zamestnala – nedostávala vysoký plat, ale ani ho nepotrebovala, a nemusela ťažko fyzicky pracovať. Vždy mala rada mladých ľudí a rozumela si s nimi, a keďže dlho žila na Východe, vníma rozdiely medzi ľuďmi a vie, čo by sa koho mohlo dotknúť. V penzióne bývajú študenti všetkých možných národností. Väčšinu tvoria Angličania, ale nájde sa aj zopár černochovo.“

„Prirodzene,“ prisvedčil Hercule Poirot.

„Dnes sa zdá, že každá druhá zdravotná sestra v našich nemocniciach je černoška,“ utrúsila pochybovačne slečna Lemonová, „a ja mám pocit, že sú oveľa prívetivejšie a pozornejšie ako Angličanky. Na tom však teraz nezáleží. Pozhovárali sme sa o tom a sestra sa napokon presťahovala. Ani jednej z nás sa ktovieako nepozdávala majiteľka pani Nicoletisová, žena nestálej povahy, občas očarujúca, občas presný opak, a navyše nepraktická žgrloška. Pravda, keby bola schopná, nepotrebovala by pomoc. Moju sestru netrápia výbuchy a vrtochy druhých. Vie sa postaviť proti komukoľvek a neznesie žiadne nezmysly.“

Poirot prikývol. Pri tomto opise sestry slečny Lemonovej nabudol dojem, že sa na seba akomak ponášajú – akoby sleč-

na Lemonová trochu zmäkla vďaka manželstvu a singapurskému podnebiu, ale zachovala si zdravý rozum.

„Takže vaša sestra to miesto prijala?“ opýtal sa.

„Áno. Zhruba pred polrokom sa presťahovala do penziónu Tulipán na Hickory Road dvadsaťšesť. Práca sa jej celkom pozdávala a zdala sa jej zaujímavá.“

Hercule Poirot počúval. Príbeh sestry slečny Lemonovej zatiaľ nemohol byť nudnejší.

„Už dlhšie má však veľké obavy. Dosť veľké obavy.“

„Prečo?“

„Nepáči sa jej, čo sa deje, pán Poirot.“

„Bývajú tam študenti oboch pohlaví?“ opýtal sa diplomaticky.

„Ach nie, pán Poirot, nenarážam na to! Na také problémy je človek vždy pripravený, lebo ich očakáva! Ide o to, že tam začali miznúť rozličné predmety.“

„Miznúť?“

„Áno. Všetelijaké čudné predmety... A dosť neprirodzeným spôsobom.“

„Keď vravíte, že začali miznúť, naznačujete, že ich niekto ukradol?“

„Áno.“

„Vie o tom polícia?“

„Nie. Zatiaľ nie. Moja sestra dúfa, že to nebude nevyhnutné. Tých mladých ľudí si obľúbila – teda aspoň niektorých – a rada by tú záhadu vyriešila sama.“

„Aha,“ prisvedčil zamyslene Poirot. „Celkom ju chápem. Rád by som však dodal, že sa tým nevysvetľuje vaša úzkosť, ktorá je zrejme odrazom obáv vašej sestry.“

„Nepozdáva sa mi celá situácia, pán Poirot. Vôbec sa mi nevidí. Mám pocit, že sa deje niečo, čomu nerozumiem. Žiadne obyčajné vysvetlenie nezahŕňa všetky fakty – a naozaj si neviem predstaviť, ako inak by sa to dalo vysvetliť.“

Poirot zamyslene prikývol.

Achillovou pätou slečny Lemonovej bola vždy jej predstavivosť. Žiadnu totiž nemala. V oblasti faktov bola neprekonateľná. V oblasti domnienok bola stratená. Nevedela si

predstaviť, nad čím uvažovali Cortésovi muži pri pohľade na Darien.

„Nejde o obyčajné drobné krádeže? O nejakého kleptomana?“

„Podľa mňa nie. Niečo som si o nich prečítala v encyklopédii *Britannica* a v lekárskejších knihách,“ odvetila svedomitá slečna Lemonová. „Nepresvedčilo ma to.“

Hercule Poirot sa na pol druhu minúty odmlčal.

Dá sa zatahnuť do problémov sestry slečny Lemonovej so všetkými vášňami a krivdami v mnohojazyčnom penzióne? Slečna Lemonová však robila chyby pri prepise jeho listov, čo bolo dosť nepríjemné a nepríhodné. Povedal si, že ak sa dá zatahnuť do tejto záležitosti, práve toto bude ten pravý dôvod. Neprižnal si, že v poslednom čase sa trocha nudí a zaujala ho bezvýznamnosť tohto prípadu.

„Ako hlboko sa v ten teplý deň vnoril petržlen do masla,“ zamrmľal si popod nos.

„Petržlen? Maslo?“ Slečna Lemonová sa zatvárila prekvapene.

„Citát z vášho klasika,“ vysvetlil. „Určite poznáte *Dobrodružstvá Sherlocka Holmesa*, nehovoriac o jeho *Pozoruhodných činoch*.“

„Narážate na spoločnosť na Baker Street,“ usúdila slečna Lemonová. „Dospelí muži, a takí pochabí! Ale to sú muži! Napríklad sa ustavične hrajú s vláčikmi. Netvrdím, že som niekedy mala čas prečítať si niektorý z tých príbehov. Keď mám čas čítať, čo sa nestáva často, dávam prednosť náučnej literatúre.“

Hercule Poirot spôsobe sklonil hlavu.

„Slečna Lemonová, čo keby ste sem sestru pozvali na nejaké vhodné občerstvenie – napríklad na popoludňajší čaj? Hádam by som jej vedel nejakú pomôcť.“

„To je od vás skutočne milé, pán Poirot. Naozaj milé. Moja sestra má popoludní vždy voľno.“

„Tak sa dohodnime nazajtra, teda ak to stihnete zariadiť.“

Verný George dostal v pravý čas pokyny, aby pripravil štvorcové lievanice so štedrou dávkou masla, symetrické sendviče a všetko ostatné, čo sa podáva k anglickému popoludňajšiemu čaju.

2

Sestra slečny Lemonovej sa volala pani Hubbardová a dosť sa ňu ponášala. Pleť mala síce žltkastejšiu, účes trochu ľahkovážnejší, bola buclatejšia a vystupovala menej rázne, ale oči v prívetej okrúhlejši tvári boli rovnako bystré ako tie, ktoré sa ligotali za cvikom slečny Lemonovej.

„Je to od vás veľmi milé, pán Poirot,“ povedala. „Veľmi milé. A podávate taký chutný čaj! Určite som zjedla viac, ako som mala – nuž, možno ešte jeden sendvič – čaj? Tak dobre, ale už iba pol šálky.“

„Najskôr sa občerstvíme,“ odvetil Poirot, „a potom prejdeme k veci.“

Priateľsky sa na ňu usmial a vykrútil si fúzy.

„Ste presne taký, akého som si vás predstavovala podľa Felicityho opisu,“ poznamenala pani Hubbardová.

Poirot si najprv ohromene uvedomil, že Felicity je krstné meno prísnej slečny Lemonovej, a potom odpovedal, že od svojej schopnej sekretárky by ani nečakal nič iné.

„Pravdaže,“ prisvedčila neprítomne pani Hubbardová a vzala si druhý sendvič. „Felicity nikdy nezáležalo na ľuďoch. Mne áno. Preto mám také obavy.“

„Môžete mi vysvetliť, čoho presne sa obávate?“

„Áno, môžem. Bolo by celkom prirodzené, keby sa strácali peniaze – sem-tam nejaké drobné. Aj keby išlo o šperky, dalo by sa to pochopiť – teda nedalo, práve naopak, ale dalo by sa to vysvetliť kleptomániou alebo nečestnosťou. Teraz vám prečítam zoznam toho, čo zmizlo. Poznačila som si to na papier.“

Pani Hubbardová otvorila kabelku a vytiahla z nej neveľký zápisník.

Jedna dámska lodička (nová)

Náramok (bižutéria)

Diamantový prsteň (našiel sa v tanieri s polievkou)

Pudrenka

Rúž

Stetoskop

Náušnice

Zapaľovač

Staré flanelové nohavice

Žiarovky

Bonboniéra

Hodvábna šatka (našla sa rozstrihaná na kúsky)

Ruksak (takisto)

Bórový prášok

Soľ do kúpeľa

Kuchárska kniha

Hercule Poirot sa zhlboka nadýchol.

„Pozoruhodné,“ zamrmal, „a dosť... dosť fascinujúce.“

Bol očarený. Preniesol pohľad z odmietavej tváre prísnej slečny Lemonovej na sklúčenú tvár láskavej pani Hubbardovej.

„Blahoželám vám,“ povedal jej vrúcne.

Zatvárala sa ohromene.

„K čomu, pán Poirot?“

„Predsa k tomu jedinečnému činu a úžasnému rébusu.“

„Nuž, vám možno dáva zmysel, pán Poirot, ale...“

„Nedáva to vôbec žiadny zmysel. Najviac mi to pripomína hru, ktorú som musel cez Vianoce hrať so svojimi mladými priateľmi. Tuším sa volala Trojrohá dáma. Každý povedal: ‚Šiel som do Paríža a kúpil som tam...‘ a potom doplnil nejaký predmet. Ďalší človek to zopakoval a pridal druhý. Cieľom hry bolo zapamätať si v správnom poradí všetky vymenované predmety, pričom niektoré z nich boli naozaj neslýchané alebo absurdné. Mydlo, biely slon, skladací stôl a pižmovka sú len niektoré, na ktoré si spomínam. Bolo náročné zapamätať si ich, lebo medzi nimi nebola nijaká súvislosť, dalo by sa povedať, že im chýbala akákoľvek postupnosť. Rovnako ako predmetom na vašom zozname. Keď ich bolo zo dvanásť, bolo takmer nemožné vymenovať ich v správnom poradí, a ak sa to niekomu nepodarilo, dostal papierový roh a musel pokračovať takto: ‚Ja, jednorohá dáma, som šla do Paríža...‘

a tak ďalej. Kto nazbieral tri rohy, vypadol z hry, a ten, kto zostal, vyhral.“

„Som si istá, že ste zvíťazili vy, pán Poirot,“ ozvala sa slečna Lemonová s dôverou oddanej zamestnankyne.

Poirot sa usmial.

„Vlastne áno,“ prisvedčil. „Aj v tej najnáhodnejšej zbierke predmetov sa dá nájsť poriadok a s trochou vynachádzavosti aj postupnosť. Inými slovami, keď si človek v duchu povie: ‚Mydlom a vodou som odstránil špinu z bieleho mramorového slona, ktorý stojí na skladacom stole...‘ a tak ďalej.“

„Azda by ste mohli urobiť to isté so zoznamom predmetov, ktorý som vám dala,“ ozvala sa s úctou pani Hubbardová.

„Bezpochyby. Dáma s lodičkou na pravej nohe si navlečie náramok na ľavú ruku. Potom si naniesie púder a rúž a odíde na večeru, kde hodí svoj prsteň do polievky, a tak ďalej. Takto by som si váš zoznam dokázal zapamätať, ale o to nám predsa nejde. Prečo niekto ukradol takú náhodnú zbierku predmetov? Skrýva sa v nej nejaký systém? Nejaká utkvelá predstava? Máme pred sebou predovšetkým proces analýzy. Najskôr musíme starostlivo preskúmať zoznam predmetov.“

Zavládlo ticho a Poirot sa zahĺbil do úvah.

Pani Hubbardová ho sledovala pozorne ako chlapec, ktorý hľadá na kúzelníka a s nádejou čaká, že sa zjaví králik alebo aspoň farebné stužky.

Slečna Lemonová zatiaľ nevzrušene premýšľala o detailoch súvisiacich so systémom.

Keď Poirot napokon prehovoril, pani Hubbardová sa strhla. „Najskôr mi udrelo do očí, že väčšina zmiznutých predmetov má dosť malú (priam zanedbateľnú) hodnotu, teda okrem dvoch: stetoskopu a diamantového prsteňa. Nechajme stetoskop zatiaľ tak a sústreďme sa na prsteň. Vravíte, že bol cenný – aký cenný?“

„Nuž, neviem presne, pán Poirot. Bol doň vsadený veľký diamant obkolesený menšími diamantmi. Údajne išlo o snubný prsteň matky slečny Laneovej. Keď sa stratil, bola celá bez seba, a všetkým sa nám uľavilo, keď sa ešte v ten večer našiel

v tanieri slečny Hobhousovej. Pomysleli sme si, že išlo o nepekny kanadský žartík.“

„Možno to tak aj bolo, ale podľa mňa má krádež prsteňa a jeho nasledovný objav význam. Ak sa stratí rúž, pudrenka alebo knižka, nebudete preto volať políciu, no cenný diamantový prsteň je čosi iné. Je dosť pravdepodobné, že by ste ju zavolali. A tak sa objavil.“

„Prečo ho však niekto ukradol, ak mal v úmysle vrátiť ho?“ zamračila sa slečna Lemonová.

„Presne,“ prisvedčil Poirot. „Zatiaľ si však nebudeme klásť žiadne otázky. Teraz sa zaoberám triedením ukradnutých predmetov a najprv sa sústredím na prsteň. Kto je tá slečna Laneová, ktorej ho ukradli?“

„Patricia Laneová? Veľmi milé dievča. Tuším študuje históriu, archeológiu alebo čo.“

„Je bohatá?“

„Nie. Má nejaké vlastné peniaze, ale je dosť šetrná. Ako som vravela, prsteň patril jej matke. Má pár pekných šperkov, ale nemá veľa nových šiat a nedávno prestala fajčiť.“

„Aká je? Opíšte mi ju vlastnými slovami.“

„No, taká nijaká. Dosť nevýrazná. Tichá a vychovaná ako dáma, ale chýba jej iskra. Dalo by sa povedať, že je pomerne vážna.“

„Prsteň sa objavil v tanieri slečny Hobhousovej. Kto je slečna Hobhousová?“

„Valerie Hobhousová? Bystrá tmavovlasá dievčina, dosť uštipačná. Pracuje v kozmetickom salóne Sabrina Fair. Možno ste o ňom počuli.“

„Sú tie dve dievčatá priateľky?“

Pani Hubbardová sa zamyslela.

„Zjavne áno. Nemajú však veľa spoločného. Patricia podľa mňa vychádza dobre s každým, ale nie je ktovieako obľúbená. Valerie Hobhousová má svojich nepriateľov, keďže si nedáva pozor na jazyk, ale aj obdivovateľov. Zrejme viete, na čo narážam.“

„Asi áno,“ prisvedčil Poirot.

Takže Patricia Laneová je milá, ale nudná, a Valerie Houbousová je zasa osobnosť. Znova sa sústredil na ukradnuté predmety.

„Je zaujímavé, aké rôznorodé kategórie sú zastúpené na zozname. Maličkosti, aké by zlákali márnivé dievča bez peňazí: rúž, bižutéria, pudrenka, soľ do kúpeľa a možno aj bonboniéra. Potom zasa stetoskop, čo by skôr ukradol muž, ktorý presne vie, kde ho predat' alebo založiť. Komu patrí?“

„Pánu Batesonovi. Je to vysoký priateľský mladý muž.“

„Študent medicíny?“

„Áno.“

„Hneval sa veľmi?“

„Bol celý bez seba od zlosti, pán Poirot. Je dosť výbušný: keď sa nahnevá, vytresne čokoľvek, ale rýchlo ho to prejde. Nepatrí medzi ľudí, čo sa zmieria s tým, že im niekto niečo ukradol.“

„Aj takí sú?“

„Nuž, napríklad pán Gopal Ram, jeden z našich indických študentov. Ten sa len usmeje, mávne rukou a vyhlási, že na materiálnych statkoch nezáleží...“

„Ukradli niečo aj jemu?“

„Nie.“

„Aha. Komu patrili tie flanelové nohavice?“

„Pánu McNabbovi. Boli beznádejne obnosené, hocikto iný by povedal, že sa už nedajú nosiť, ale pán Nabb má k svojim starým šatám silný vzťah a nikdy nič nevyhadzuje.“

„Takže sme sa dostali k veciam, ktoré sa zjavne neoplatí ukradnúť: staré flanelové nohavice, žiarovky, bórový prášok, soľ do kúpeľa a kuchárska kniha. Možno sú dôležité, ale skôr nie. Bórový prášok sa zrejme stratil omylom, niekto azda vykrútil vypálenú žiarovku a zabudol zakrútiť novú, kuchársku knihu si možno niekto požičal a zabudol vrátiť. Nohavice mohla vyhodit' aj upratovačka.“

„Zamestnávame dve veľmi spoľahlivé upratovačky. Som presvedčená, že ani jedna z nich by také niečo neurobila bez opýtania.“

„Možno máte pravdu. Zostáva ešte jedna lodička. Vraveli ste, že bola nová. Komu patrí?“

„Sally Finchovej. Americkej študentke, ktorá získala Fulbrightovo štipendium.“

„Ste si istá, že tá topánka sa jednoducho nestratila? Neviem si predstaviť, načo by komu bola jedna lodička.“

„Nestratila sa, pán Poirot. Všetci sme ju hľadali. Slečna Finchová sa chystala na večierok vo formálnych – teda večerných – šatách a tie lodičky naozaj potrebovala, lebo mala iba jedny.“

„Bolo to nepríjemné... a mrzuté. Áno... áno, rozumiem. Možno na tom niečo bude...“

Na okamih sa odmlčal, a potom pokračoval: „Zostávajú ešte dva predmety: ruksak rozstrihaný na kúsky a hodvábná šatka, čo skončila rovnako. Za týmto sa neskrýva ani márnivosť, ani zisk, skôr pomstychtivosť. Komu patril ten ruksak?“

„Skoro každý študent má nejaký ruksak – študenti často cestujú stopom. A vyzerajú zväčša jeden ako druhý. Kúpili ich v rovnakom obchode, dajú sa len ťažko rozlíšiť. Je však takmer isté, že tento patril Leonardovi Batesonovi alebo Colinovi McNabbovi.“

„A čo tá rozstrihaná šatka? Komu patrila tá?“

„Valerie Hobhouseovej. Dostala ju na Vianoce. Bola smaragdovozelená a naozaj kvalitná.“

„Slečne Hobhouseovej... Aha.“

Poirot zatvoril oči. V duchu videl kaleidoskop – nič viac a nič menej. Ústrižky šatiek a ruksakov, kuchárske knihy, rúže, soli do kúpeľa, mená a stručné opisy študentov. Nebola medzi nimi žiadna spojitosť. Vo vzduchu vírili navzájom nesúvisiace prípady a ľudia. Poirot však dobre vedel, že je v tom nejaký systém... Otázkou zostávalo, kde začať...

Otvoril oči.

„Treba sa nad tým zamyslieť. Dôkladne zamyslieť.“

„O tom som presvedčená, pán Poirot,“ súhlasila horlivo pani Hubbardová. „Určite som vás nechcela obťažovať...“

„Neobťažujete ma. Váš rébus ma zaujal. No kým budem

uvažovať, môžeme aj konať. A začneme... tou topánkou, tou lodičkou... Áno, môžeme začať tam. Slečna Lemonová?“

„Áno, pán Poirot?“ Slečna Lemonová prestala myslieť na kartotekový systém, vystrela sa a automaticky sa načiahla po zápisník a ceruzku.

„Pani Hubbardová by vám mohla priniesť druhú topánku. Potom choďte do strát a nálezov na stanici Baker Street. Kedy sa stratila tá lodička?“

Pani Hubbardová sa zamyslela.

„Už si presne nespomínam, pán Poirot. Možno pred dvoma mesiacmi. Nevieam to presne, ale od Sally Finchovej by som mohla zistiť, kedy sa konal ten večierok.“

„Áno. Dobré...“ Poirot sa znova obrátil k slečne Lemonovej. „Tvárte sa trochu neisto. Povedzte, že ste tú topánku stratili v centrálnej linke metra – to je najpravdepodobnejšie – alebo v nejakej inej. Alebo v autobuse. Koľko autobusov má zastávku v okolí Hickory Road?“

„Iba dva, pán Poirot.“

„Dobré. Ak sa na Baker Street nič nenájde, zájďte do Scotland Yardu a povedzte, že ste ju stratili v taxíku.“

„V Lambethe,“ dodala pohotovo slečna Lemonová.

Poirot mávol rukou.

„Vy to viete lepšie ako ja.“

„Prečo si však myslíte...“ začala pani Hubbardová.

Poirot ju prerušil: „Najskôr počkajme, aké výsledky dosiahneme. Či už budú negatívne, alebo pozitívne, my dvaja sa musíme znova stretnúť. Poviete mi všetko, čo potrebujem vedieť.“

„Naozaj sa domnievam, že som vám už povedala všetko, čo viem.“

„Nie, nie, nesúhlasím. Máme pokope mladých ľudí oboch pohlaví s rozličnou povahou. A miluje B, ale B miluje C, D a E sú možno na nože pre A. Toto všetko potrebujem zistiť. Všetko o vzájomnom pôsobení ľudských emócií. Hádky, žiarlivosť, priateľstvá, zlomyseľnosť a bezcitnosť.“

„O takých veciach určite nič neviem,“ vyhlásila znepokojene-

ne pani Hubbardová. „Do ničoho sa nemiešam. Len vediem penzión, starám sa o stravu a tak ďalej.“

„Ľudia vás však zaujímajú. Sama ste to vraveli. Máte rada mladých. Neprijali ste to miesto pre peniaze, ale preto, lebo ste chceli byť v kontakte s ľuďmi a ich starosťami. Niektorých študentov máte radšej, iných menej alebo vôbec. Prezradíte mi – áno, poviete mi všetko! Lebo máte obavy... nie z toho, čo sa deje... S tým by ste mohli ísť na políciu...“

„Ubezpečujem vás, že pani Nicoletisovej by sa nepozdávalo, keby som zavolala políciu.“

Poirot si nevšimol, že ho prerušila, a pokračoval: „Nie, máte obavy o niekoho – o niekoho, kto je za to všetko podľa vás zodpovedný alebo sa do toho nejako zaplietol. Teda o niekoho, koho máte rada.“

„Ale, pán Poirot...“

„Áno, je to tak. A podľa mňa sa obávate oprávnene. Tá šatka rozstrihaná na kúsky nebola pekná záležitosť. Ani ten rozstrihaný ruksak. Zvyšok sa zdá detinský, a predsa si tým nie som istý. Vôbec si nie som istý!“

3

Pani Hubbardová cestou po schodoch trochu pridala do kroku a zasunula kľúč do dverí penziónu Tulipán na Hickory Road 26. Len čo sa dvere otvorili, vybehol za ňou po schodíkoch vysoký mladý muž s ohnivočervenými vlasmi.

„Dobrý deň, mamička!“ zvolal Len Bateson ako zvyčajne. Bol to priateľský mládenec s východolondýnskym prízvukom a, našťastie, bez akéhokoľvek komplexu menejcennosti. „Boli ste sa prejsť?“

„Bola som pozvaná na čaj, pán Bateson. Nezdržujte ma, prosím, aj tak meškám.“

„Dnes som rozrezal nádhernú mŕtvolu,“ pokračoval Len. „Niečo úžasné!“

„Vy zlý chlapec! Vraj nádherná mŕtvola! Pri tej predstave sa mi dvíha žalúdok.“

Len Bateson sa zasmial – ozvena jeho smiechu sa rozľahla vstupnou halou.

„Nič pre Celiu,“ pokračoval. „Šiel som do lekárne. Prišiel som ti porozprávať o mŕtvole,“ povedal som. Zbledla ako stena, mysliel som, že odpadne. Čo vy na to, mamička?“

„Ani sa nečudujem,“ odvetila pani Hubbardová. „To je ale nápad! Celia si zrejme myslela, že hovoríte o ozajstnej mŕtvole.“

„Čo tým chcete povedať? Čo myslíte, aké mŕtvolu pitveme? Umelé?“

Z miestnosti napravo vyšiel chudý mladík s dlhými strapatými vlasmi. „Ach, to si len ty,“ utrúsil uštipačne. „Myslel som, že je to prinajmenšom komando mocných chlapov. Hlas patrí iba jednému mužovi, ale hlasitosť je za desiatich.“

„Dúfam, že ti nelezie na nervy.“

„Nie viac ako zvyčajne,“ odvetil Nigel Chapman a vrátil sa do izby.

„Naša krehká kvetinka,“ poznamenal Len.

„Tak už sa nehádajte,“ napomenula ich pani Hubbardová. „Mám rada pokoj a trochu vzájomnej ohľaduplnosti.“

Vysoký mladík sa na ňu láskyplne usmial.

„Mne náš Nigel neprekáža, mamička,“ povedal.

„Ach, pani Hubbardová, pani Nicoletisová je vo svojej izbe a vravela, že sa s vami chce stretnúť, len čo sa vrátite.“

Pani Hubbardová začala s povzdychom stúpať po schodoch. Tmavovlasá dievčina, ktorá jej odovzdala odkaz, odstúpila k stene, aby mohla prejsť.

Len Bateson si vyzliekol nepremokavý kabát. „Čo sa stalo, Valerie? Bude sa mamička Hubbardová sťažovať na naše správanie?“

Dievčina pokrčila peknými útlými plecami, zišla po schodoch a vykročila križom cez halu. „Toto miesto sa každým dňom mení na čoraz väčší blázinec,“ prehodila cez plece a vošla do dverí napravo.

Pohybovala sa s nenúteným bezočivým pôvabom, akým oplývajú bývalé profesionálne modelky.

Penzión Tulipán na Hickory Road 26 bol v skutočnosti posta-

vený ako dvojdom a zahŕňal aj číslo 24. Na prízemí ich spojili, takže vznikla spoločná obývačka a veľká jedáleň. Okrem toho sa tam zmestili dve šatne a neveľká pracovňa v zadnej časti domu. Na poschodia, ktoré zostali rozdelené, viedli dve schodiská. Dievčatá bývali v izbách napravo a chlapci naľavo v pôvodnom dome číslo 24.

Pani Hubbardová vystupovala na poschodie a cestou si rozopínala golier na kabáte. S povzdychom zabočila do izby pani Nicoletisovej.

Zaklopala na dvere a vošla.

„Určite je zasa celá bez seba,“ zamrmlala.

V obývačke pani Nicoletisovej bolo vždy neznesiteľne teplo. Veľký elektrický kozub bol pustený naplno a okno starostlivo zatvorené. Pani Nicoletisová sedela na pohovke a fajčila, obklopená záľahou neveľmi čistých hodvábnych a zamatových vankúšov. Bola to vysoká tmavá žena, ešte vždy pekná, s obrovskými hnedými očami a nespokojne vykrivenými perami.

„Aha! Tak tu ste,“ predniesla obviňujúco pani Nicoletisová.

Pani Hubbardová, v ktorej sa nezaprel lemondový pôvod, zostala pokojná.

„Áno,“ odvetila stroho, „tu som. Vraj ste sa so mnou chceli stretnúť.“

„Áno, chcela. Je to neslýchané, naozaj neslýchané!“

„Čo je neslýchané?“

„Tieto účty! Vaše účtovníctvo!“ Pani Nicoletisová vytiahla spod vankúša zväzok papierov ako skúsená kúzelníčka. „Čím kŕmite tých prekliatych študentov? Husacou pečeňou a prepelicami? Sme azda v hoteli Ritz? Čo sú vlastne zač tí študenti?“

„Mladí ľudia so zdravou chuťou do jedla,“ odvetila pani Hubbardová. „Dostávajú sýte raňajky a poriadne večere. Obyčajné, ale výživné jedlá. Napokon to vychádza dosť lacno.“

„Lacno? Lacno? Toto sa mi opovažujete povedať, a pritom ma chcete zruinovať?“

„Toto miesto vám slušne vynáša, pani Nicoletisová. Pre študentov máte dosť vysoké sadzby.“

„A nemám vždy plno? Mám niekedy voľné miesto, na ktoré sa nehlásia aspoň traja záujemcovia? Azda mi sem neposiela študentov Britská rada, ubytovacia rada Londýnskej univerzity, veľvyslanectvá a francúzske lýceá? Nemám prinajmenšom tri žiadosti na každé voľné miesto?“

„Je to najmä preto, lebo sa tu podáva chutné jedlo, ktorého je vždy dosť. Mladých ľudí treba dobre nakrmiť.“

„Pche! Výsledná suma je priam škandalózna. Môže za to tá talianska kuchárka a jej manžel. Okrádajú vás na jedle.“

„Nie, neokrádajú, pani Nicoletisová. Ubezpečujem vás, že mňa nikto len tak neoblafne.“

„Tak potom ste to vy, kto ma okráda.“

Pani Hubbardová zachovala pokoj.

„Nemôžem dovoliť, aby ste sa so mnou takto rozprávali,“ vyhlásila tónom staromódnej vychovávateľky, ktorá sa prihovára zvlášť trucovitým zverencom. „Nie je to od vás pekné a napokon vám to spôsobí problémy.“

„Ach!“ Pani Nicoletisová teatrálnie vyhodila zväzok papierov do vzduchu, a tie sa rozleteli na všetky strany. Pani Hubbardová sa zohla a so zovretými perami ich pozbierala. „Hneváte ma!“ skríkla jej zamestnávateľka.

„Zrejme áno,“ prisvedčila pani Hubbardová, „ale nie je pre vás dobré takto sa rozčuľovať. Zlosť škodí na krvný tlak.“

„Pripúšťate, že výsledné sumy sú vyššie ako tie minulý týždeň?“

„Pravdaže. V obchode mali výrazné zľavy, ktoré som využila. Budúci týždeň budú výsledné sumy podpriemerné.“

Pani Nicoletisová sa zatvárala namrzene.

„Všetko vždy vysvetlíte tak hodnoverne.“

„A je to.“ Pani Hubbardová odložila úhľadnú kôpku účtov na stôl. „Ešte niečo?“

„Tá Američanka Sally Finchová uvažuje, že odíde. Nechcem, aby odišla. Získala Fulbrightovo štipendium. Privedie sem ďalších štipendistov. Nesmie odísť.“

„Prečo uvažuje nad odchodom?“

Pani Nicoletisová zvesila mohutné plecيا.